

[Finansministeren.]

medlem og iøvrigt også hans partifælle, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, fremhævede, at det betydningsfulde spørgsmål om lige løn for tjenestemandsansatte forsørgere og ikke-forsørgere kan løses og løses til bunds på indeværende tidspunkt, d. v. s. før nedsættelsen af en lønningskommission. Merudgiften til en sådan reform vil andrage omkring 32 mill. kr., og jeg mener allerede af økonomiske grunde, at spørgsmålet om en så betydelig merudgift bør indgå som led i de samlede overvejelser i en lønningskommission. Derfor taler efter min mening også, at gennemførelse af ligelønsprincippet naturligt rejser spørgsmålet om, hvorvidt de øvrige lønbestanddele for de enkelte lønningsklasser — jeg tænker her særlig på grundlønnen med alderstillæg — er rigtigt fastsat for samtlige tjenestemandsgupper, når denne løn suppleres med fuldt forsørgertillæg.

Jeg vil dog i denne forbindelse henlede opmærksomheden på, at der ved den midlertidige lønordning, der har været gældende for finansårene 1952—53 og 1953—54, allerede er foretaget skridt i retning af at formindske forskellen mellem lønnen for forsørgere og ikke-forsørgere.

Da det ærede medlem hr. Svend Jørgensen særlig har nævnt jordemødrenes forhold, finder jeg tillige grund til at fremhæve, at jordemødrene også før 1953 oppebar samme dyrtidstillæg for forsørgere og ikke-forsørgere, nemlig det specielle honorartillæg i henhold til tjenestemandsløvens § 97, stk. 2, samt at jordemødrenes lønordning i andre henseender også er afvigende fra statstjenestemændenes, idet en væsentlig del af deres indtægter består i praksisindtægt. Der er vel også grund til at nævne, at på det punkt, hvor jordemødrene er stillet nøjagtigt som statens tjenestemænd, nemlig på pensionsområdet, får de udbetalt reguleringstillæg efter nøjagtigt samme regler som statstjenestemændene.

Men iøvrigt: med henblik på forlængelse af den ekstraordinære lovgivning vil der til foråret blive optaget forhandling med statstjenestemændenes forhandlingsberettigede centralorganisationer, ligesom der jo forestår betydningsfulde forhandlinger mellem arbejderne og arbejdsgiverne indenfor det

private erhvervsliv, og jeg finder derfor ingen anledning til på nærværende tidspunkt nærmere at komme ind på indgående betragtninger af lønningsmæssig karakter.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærbo):
Jeg skal begynde med det ærede medlem hr. Rager, der spurgte, om jeg er bekendt med overlæge Carl Clemmesens udtalelser om sindssygehospitalerne i Københavns borgerrepræsentation den 23. november 1953, og om jeg er i stand til at fremsætte nogle beroligende udtalelser i så henseende. Jeg kender godt overlæge Clemmesens tale, hvori han erklærede, at forholdene på de dårligste af statens afdelinger er langt dårligere end forholdene på Københavns kommunes værste afdelinger. Men jeg føler ærlig talt ikke megen trang til at gå ind i en gold diskussion om, hvorvidt enkelte af afdelingerne på statens sindssygehospitale er ringere end visse københavnske; jeg vil tværtimod gerne understrege, selvom det ikke skulle være nødvendigt overfor dette høje ting, at såvel staten som Københavns kommune har lagt et meget stort arbejde i og bevilget meget betydelige pengemidler til en forbedring af sindssygehospitalerne, og jeg nærer ikke den ringeste tvivl om, at de afdelinger, som overlægen begge steder betegner som de ringeste, hører til dem, der står forrest på listen over de forbedringer, man er i gang med at udføre eller planlægge. Jeg gør opmærksom på, at man med loven af 31. marts 1953, der er det første resultat af arbejdet i kommissionen om sindssygevesenet, har lagt grunden til en række meget betydelige forbedringer af statens sindssygevesen, og at der næppe er nogen tvivl om, at kommissionens arbejde i det hele vil resultere i, at sindssygevesenet her i landet vil nå den standard, som der her i folketinget er enighed om at tilstræbe — og jeg ved, at ganske tilsvarende bestræbelser gør sig gældende indenfor Københavns kommune.

Jeg anser det derfor ikke for nødvendigt for mig at gå i detaljer med hensyn til overlæge Clemmesens udtalelser om, på hvilke punkter Københavns kommune har været foran i udviklingen fremfor statens sindssygevesen, men ønsker kun med disse bemærkninger at give udtryk for, at jeg,